

DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

a Înfricoșătoarei Judecăți

APOSTOL. I CORINTENI 8, 8-13; 9, 1-2

Fraților, nu mâncarea ne va așeza înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Fiindcă, de te-ar vedea cineva pe tine, cel ce ai cunoștință, că șezi la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a

murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul.

EVANGHELIE. MATEI 25, 31-46

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la

Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viața veșnică.

TĂLCUIRI

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți este ultima duminică pregătitoare a Sfântului și Marelui Post care ne aduce aminte că Domnul se apropie, că Domnul vine (Marana tha).

Ea vorbește de încheierea existenței pământești, de sfârșitul veacurilor, de Judecata de apoi, de osândirea păcătoșilor și de răsplătirea celor dreți. Evanghelia duminicii începe solemn și grav: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El,

Înfricoșătoarea Judecată

atunci va ședea pe scaunul slavei Sale.” În imagini de o mare forță sugestivă ea ne oferă un tablou panoramic, o grandioasă scenă a Judecării și ne transmite un mesaj lipsit de echivoc. Adesea remarcăm insuficient faptul că în această pericopă Fiul Omului ne oferă drept unic criteriu al mântuirii compasiunea, ajutorul oferit celor care trec printr-o încercare. Cu alte cuvinte, atitudinea față de aproapele nostru este sigurul „etalon” după care vom fi judecați.

Prin cuvintele Evangheliei ni se arată că, deși prezent în toți oamenii în virtutea „chipului” pe care îl poartă, a modelului ceresc după care au fost creați, Dumnezeu se identifică mai ales cu „învinșii istoriei”. El a fost și este întotdeauna Cel înfometat și însetat, gol și bolnav, străin și întemnițat în toți cei pe care i-am primit, i-am hrănit, le-am astâmpărat setea, i-am îmbrăcat, i-am cercetat... El a fost și este prezent, de asemenea, în toți cei aflați în situații dificile pe care i-am ignorat: „Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceștia, prea mici, nici Mie nu mi-ați făcut.” Domnul este prezent incognito în toate fapăturile

omenești care sunt mădularele Trupului Său - Biserica, imagini vii ale Sale și „altarele” Lui. Sf. Ioan Gură de Aur ne atenționează că mai sfânt decât altarul de piatră, din biserică, este altarul uman aflat la tot pasul, deoarece pe primul se oferă Hristos, sub chipul pâinii și al vinului, pe când al doilea este Hristos Însuși.

Evanghelia trimite la misterul prezenței cotidiene a lui Hristos printre noi, chiar dacă El apare „deghizat” așa cum, de altfel, le-a apărut uneori ucenicilor Săi după Înviere. El vine adesea ca o persoană oarecare sau ca un „marginal” — înfometat, gol, însetat, străin, întemnițat, bolnav... Iar adevărata bunătate a omului „nu se poate manifesta în toată puritatea și în deplină libertate decât față de cei care nu reprezintă nicio forță” (Milan Kundera). Într-o veche legendă despre Sfântul Martin (unul dintre cele mai frecvente nume din onomastica franceză) se spune că într-o zi geroasă de iarnă l-a oprit un cerșetor care i-a solicitat ajutorul. Martin nu avea bani la el, dar a văzut că omul tremura de frig și atunci și-a dezbrăcat mantia de soldat, a rupt-o în două și i-a dat o jumătate cerșetorului. În acea noapte Martin a avut un vis în care a văzut îngerii din cer și pe Iisus stând în mijlocul lor, învelit cu o jumătate de pelerină de soldat roman. Unul dintre îngeri l-a întrebat: „Stăpâne, de ce porți această mantie ruptă? Cine ți-a dat-o?” la care Iisus i-a răspuns: „Mi-a dat-o slujitorul meu Martin.”

De fapt, lucrurile despre care vorbește Iisus în această parabolă a Judecării sunt lucruri simple, firești, omenești, pe care le poate face oricine. Nu este om care să nu poată să dăruiască ceva: o bucată de pâine, un pahar cu apă, o haină, un cuvânt bun, de mângâiere; oricine poate să-și facă timp pentru o vizită. Din păcate, adesea cunoaștem prea bine drumul care duce la biserică, dar nu și pe cel care duce spre casele și inimile celor nefericiți, neajutorați, nenorociți. Adeseori afișăm o falsă evlavie identificând religia sau credința noastră cu un ansamblu de deprinderi pioase. Însă credința creștină autentică este în primul rând dragoste, compasiune, solitudine, receptivitate față de nevoile aproapelui, este trecerea de la obișnuita simpatie la empatie, căci așa cum ne încredințăm Domnului „a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuși e mai mult decât toate jertfele și arderile de tot” (Marcu 12,33). Concluzionând, nu atât fidelitatea față de un set de dogme sau un ansamblu de norme, nu atât identitatea religioasă ori apartenența confesională

vor conta în momentul crucial al judecății, cât dragoste activă, altruismul, generozitatea.

Timpul vieții noastre este marele dar al lui Dumnezeu. În acest răstimp El ne vine mereu în întâmpinare, iar noi putem să-L recunoaștem și să-L slujim în persoana celui care ne solicită (uneori în mod tăcut) ajutorul. Chipul evanghelic al lui Iisus nu are nimic de-a face cu puterea și cu dominația (asupra semenilor și a lumii), ci cu dăruirea de sine, cu jertfa, cu slujirea.

Evanghelia este limpede în două puncte esențiale:

1. Dumnezeu nu poate face nimic fără implicarea și participarea noastră.

2. Suntem întotdeauna judecați pe temeiul a ceea ce facem celuilalt în care este prezent, în chip tainic, Cel cu totul altul („das ganz Anderes”).

Iar dacă pentru un gânditor antiteist, precum celebrul Jean Paul Sartre „infernul sunt ceilalți” (Cu ușile închise), pentru creștinul pătruns de mesajul lui Hristos ceilalți sunt „partea noastră de cer”, sunt șansa și calea Împărăției după care însetează sufletele noastre.

Părintele Profesor Radu Dorin Micu, 55 de predici

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

DESPRE POST

Și că nu trebuie să păzim și să îm-brățișăm cu răvnă folosul postului numai în prima săptămână din Post, ci cei sângu-incioși trebuie să păzească deopotrivă aceeași sânguință în toate săptămânile Postului. Părinților și fraților, cele pe care le vom găsi acum iubirii voastre trebuia să le spun duminica trecută. Dar, fiind-că știam că toată seminția prea-creștinească, monahi și mireni, fiecare dintre noi, primește în prima săptămână din Post cu înflăcărare fierbinte binele postului, că oricine își pleacă de bunăvoie gâtul sub acest jug și că nu este nimeni, nici chiar din cei ce deznădăduiesc foarte de mântuirea lor și viețuiesc în nefrica și disprețul lui Dumnezeu, care să disprețuiască legea postului în acea săptămână și să nu se înfrâneze mai degrabă el însuși, după putere, împreună cu toți, de aceea numai astăzi vin să vă spun câteva cuvinte pe scurt despre timpul în care ne aflăm acum. Căci întrucât, precum am spus, prima săptămână trecută a Postului toți credincioșii o petrec luptându-se, dar, trecând aceasta și ajungând ziua de sâmbătă, în care

Biserica lui Dumnezeu obiș-nuiește prin tradiție să prăznuiască sărbătoarea Intrării în biserică a Maicii Domnului, mântuirea făcută prin Domnul nostru Iisus Hristos preacredinciosului popor, cântăm imne de mulțumire Preabunului Dumnezeu, iar cel rău, care invidiază cele bune, furișându-se pe ascuns în fiecare din cei credincioși și legându-i în chip nevăzut cu trândăvia și nepăsarea, îi convinge să lepede cu dispreț de la ei înșiși jugul mântuitor al postului și iarăși să se întoarcă la obiceiul cel dinainte, de aceea vă aduc aminte și îndemn iubirea și părințimea voastră să nu plecați urechea la cel răuvoitor, nici să vă lăsați duși de obiceiul cel rău al lăcomiei nesățurate a pântecelui, nici să vă întoarceți înapoi la îndelungata împlinire a poftelor celor rele, ci, așa am cinstit întâia săptămână a Postului, așa să cinstim și pe cea de a doua și așa mai departe și pe celelalte

Sfântul Simeon Noul Teolog,
Cateheza 11, în Scrieri II, pp. 156-158

FRÂNTURI DE SINAXAR

Sfântul Apostol Arhip, unul din cei 70 de apostoli, a fost episcop după Sfântul Epafra din Colose, în cetatea Frigiei, după mărturia Sfântului Ambrosie. Pentru aceasta Sfântul Apostol Pavel îl numește ostașul său, în scrisoarea sa către Filimon. Sfântul Filimon era cetățean vestit în Colose, iar despre Sfânta Apfia, zice Sfântul Ioan Gură de Aur, că era soția lui Filimon. Acest sfânt Filimon, crezând în Hristos, a făcut casa

sa biserică, pentru că la dânsul se adunau toți credincioșii din Colose și se săvârșeau în casa lui dumnezeieștile slujbe, ca în biserică. După aceasta, Sfântul Filimon a fost episcop, în apostolie; pentru că în vremile Sfinților Apostoli, unii erau episcopi cu scaun, iar alții fără scaun și mergători prin diferite cetăți și țări, și unii ca aceștia se numesc episcopi apostolești, deoarece se trimiteau la apostolie să propovăduiască.

Sfântul Filimon, fiind pus într-o episcopie ca aceasta, s-a numărat în ceata sfinților 70 de apostoli, că umbla prin cetățile Frigiei și prin altele, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, se scrie despre dânsul că a fost episcop și în Gaza. Sfânta Apfia rânduia Biserica cea din Colose, slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea în posturi și în rugăciuni și odihnea pe sfinții cei ce se osteneau întru bună vestirea lui Hristos. Apoi hrănea pe săraci, scăpătați și străini, încât casa ei era nu numai biserică, ci și primitoare de străini, bolniță și adăpostire tuturor celor care nu aveau unde să-și plece capetele.

Într-o vreme, fiind în Colose, urâtul de Dumnezeu praznic al necuratei Artemida, Sfântul Apostol Arhip, cu cei ce erau acolo și cu Sfântul Filimon, adunând pe toți credincioșii în casă ce se rânduia de Sfânta Apfia, înălțau lui Dumnezeu rugăciunile lor cele obișnuite, săvârșind sfânta slujbă. Iar închinătorii de idoli, care urau pe credincioși, știind că toți creștinii sunt adunați în casa lui Filimon, au năvălit asupra lor fără de veste și au izgonit turma lui Hristos, pe unii bătându-i și pe alții ucigându-i, iar pe Sfinții Apostoli Arhip și Filimon și pe Sfânta Apfia, prinzindu-i, i-au dus la mai-marele cetății Efesului, Artoclis, și, după porunca aceluia, pe toți i-au torturat.

Mai întâi au fost întinși pe pământ și târâți, bătându-i cu toiege fără de milă; apoi, îngropându-i pe fiecare deosebit în pământ până la coapse, îi ucideau cu pietre. Drept aceea, pe Sfântul Filimon și pe Sfânta Apfia, ucigându-i cu pietre, i-au împroșcat, iar pe

Sfântul Apostol Arhip și Sfinții Apostoli Filimon și soția sa Apfia

Sfântul Arhip, bătându-l, l-au lăsat viu, spre batjocorirea copiilor. Adunându-se copiii, cu cuțitele au străpuns pe sfântul. Astfel apostoleasca treime a sfinților mucenici s-a dus la ceruri înaintea scaunului Preasfintei, de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi.

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

CARE ESTE ÎNȚELESUL CÂNȚĂRII "LA RÂUL BABILONULUI" (PSALM 136) DIN POSTUL MARE

La râul Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.

În sălcii, în mijlocul lor, am atârnat harpele noastre.

Că acolo cei ce ne-au robii pe noi ne-au cerut nouă cântare, zicând:

"Cântați-ne nouă din cântările Sionului!"

Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ străin?

De te voi uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea!

Să se lipească limba mea de grumazul meu, de nu-mi voi aduce aminte de tine,

de nu voi pune înaintea Ierusalimului, ca început al bucuriei mele.

Adu-ți aminte, Doamne, de fiii lui Edom, în ziua dărâmării Ierusalimului, când ziceau:

"Stricați-l, stricați-l până la temeliiile lui!"

Fiica Babilonului, ticăloasa! Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă.

Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră."

În aceste cuvinte ale psalmului, noi, creștinii ortodocși, Noul Israel, ne aducem aminte că suntem în exil. Dacă pentru ortodocșii ruși, alungați din Sfânta Rusie, acest psalm are un înțeles special, pentru creștini, în general, psalmul semnifică faptul că suntem străini de această lume, că dorim întoarcerea la adevărata noastră casă, raiul. Pentru noi, Marele Post este un prilej de înstrăinare dăruit de Mama noastră, Biserica, pentru a ne întări amintirea Sionului de care ne-am îndepărtat atât de mult. Ne merităm această înstrăinare, și, de altfel, avem nevoie de el datorită păcatelor noastre. Doar prin nevoița înstrăinării, pe care o realizăm prin rugăciune, post, pocăință, tocmai în această perioadă, putem cugeta la Sionul nostru.

“De te voi uita, Ierusalime”

Slabi și uitători, deși suntem în mijlocul Postului Mare, totuși trăim ca și cum Ierusalimul nu ar fi existat pentru noi. Ne îndrăgostim de lume, Babilonul nostru; suntem seduși de frivolitățile „acestei lumi străine” și neglijăm slujbele și disciplina Bisericii care ne reamintesc de adevărata casă. Mai mult decât atât, ne iubim chiar răpitorii noștri – căci păcatele noastre ne țin captivi mai mult decât orice răpitor – și petre-

cem zilele postului în lene, deși ar trebui să ne pregătim pentru a întâlni răsăritul Soarelui Noului Ierusalim, Învierea Domnului Nostru Iisus Hristos.

Încă mai este timp; trebuie însă să ne amintim de adevărata noastră casă și să ne plângem păcatele care ne-au înstrăinat de casa noastră. Să punem la inimă cuvintele Sf. Ioan Scărarul: “Înstrăinarea este îndepărtarea de toate, pentru ca gândul să fie făcut nedespărțit de Dumnezeu. Înstrăinarea este iubitoare și lucrătoare a plânsului celui fără de încetare.” Înstrăinați de Rai, trebuie să devenim înstrăinați de lume, pentru a putea nădăjdui în întoarcerea noastră. Putem face aceasta dacă vom petrece aceste zile în post, rugăciune, înstrăinare de lume, participarea la slujbele Bisericii, în lacrimi de pocăință, în pregătirea pentru plina de bucurie Sărbătoare de la finalul acestei perioade de înstrăinare; iar prin urmarea acestor lucruri în aceasta vale a plângerii, să ne pregătim pentru și mai marea Sărbătoare când Domnul nostru se va întoarce să Își ia credincioșii săi în Noul Ierusalim, din care nu va mai exista înstrăinare, căci este veșnic.

Părintele Serafim Rose

GÂNDUL ZILEI

„De obicei Dumnezeu nu-Și întoarce atât de mult fața de la cei ce păcătuiesc, cât de la cei ce nu se pocăiesc după ce-au păcătuit.”

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

